

המלך, ולכן כתוב לעלם בלי וא"ו. שהרי פשאוּתה רוח שופעת לאותו עולם, משם יוצאות ברכות וחיים לכל להתקיים. עכשו שחטאו בני אדם, הסתלק הכל, בשביל שלא יגיע אותו רוח חיים לעולם זה להנות ממנו הפחתונים ולהתקיים בו. בשגם הוא כשר - כדי שלא תשפע זו הרוח לעולם הזה. מה הטעם? שלא להרבות נחש הפחתון. שדרגות שיתחזק בו [וצריכים] רוח של קדושה שלא יתערב ברוח טמא.

בשגם הוא כשר - זה נחש הקדמוני שיתברך. משום כך הוא כשר, כמו שנאמר (בראשית ו) קץ כל בשר בא לפני ואמר רבי שמעון, זהו מלאך המות. והיו ימיו מאה ועשרים שנה - המתנה של מגדל המקשר.

הנפילים היו בארץ. שנה רבי יוסי, אלו עז"א ועז"ל, כמו שנאמר שהוציא [ד"א שהפיל] אותם הקדוש ברוך הוא מהקדושה שלמעלה. ואם תאמר, איך יכלו להתקיים בעולם הזה? אמר רבי חייא, אלה היו מאותם שכתוב ועוף יעופף על הארץ. והרי נאמר שאלה נראים לבני אדם כמראה שלהם. ואם תאמר, איך יכלו להתהפף? הרי נאמר שמתהפכים לכמה גונים. ובשעה שירדו, התלבשו באויר העולם ונראו כבני אדם.

ועז"א ועז"ל הללו שמרדו למעלה והפילם הקדוש ברוך הוא והתלבשו בארץ והתקיימו בה, ולא יכלו להתפשט ממנו, ואחר כך טעו אחר נשות העולם. ועד היום הזה הם קיימים ומלמדים פשפים לבני אדם, והולידו בני אלהים, והרי נתבאר.

רוחא אתנגיד לההוא עולם, מתמן נפקי ברכאן וחייין לכלא לאתקיימא. השתא דחבו בני נשא אסתלק כלא. בגין דלא ימטי ההוא רוחא דחיי להאי עולם לאתהנאה מניה תתאי ולא אתקיימא ביה. בשגם הוא כשר בגין דלא יתרק האי רוחא להאי עולם. מאי טעמא דלא לאסגאה נחש תתאה. דדרגין דיתתקף ביה (ד"א ל"ג ובעין) רוחא דקדושא דלא יתערב ברוח מסאב.

בשגם הוא כשר דא נחש קדמא דיתברך בגין כך הוא כשר כמה דאת אמר, קץ כל בשר בא לפני ואמר רבי שמעון דא מלאך המות. והיו ימיו מאה ועשרים שנה אוריכו דקוסטירא דקייטרא:

הנפילים היו בארץ. תני רבי יוסי אלין עז"א ועז"ל. כמה דאתמר דאפיק (ד"א

דאפיל) לון קדשא בריך הוא מקדושתא דלעילא. ואי תימא והיך יכלו לאתקיימא בהאי עלמא. אמר רבי חייא אלין הוּו מאנון דכתיב ועוף יעופף על הארץ. והא אתמר דאלין אתחזו לבני נשא כחזו דלהון. ואי תימא היך יכלין לאתהפכא. הא אתמר דאתהפכן לכמה גוונין ובשעתא דנחתא אגלימו באוירא דעלמא ואתחזון כבני נשא.

והני עז"א ועז"ל דמרדו לעילא ואפיל לון קדשא בריך הוא ואגלימו בארעא ואתקיימו ביה ולא יכלו לאתפשטא מניה. ולבתר טעו בתר נשי עלמא. ועד כען יומא דא אנון קיימי ואולפי חרשין לבני נשא ואולידו בנין וקרו להו ענקים גבריין. ואנון נפילים אקרון בני אלהים. והא אתמר.

והולידו בנים, וקראו להם ענקים גבורים. ואותם נפילים וקראים בני אלהים, והרי נתבאר.

השלמה מההשמטות (סימן מ"ו)

השלמה מההשמטות (סימן מ"ו)

אמר רבי רחומאי כבוד ולב הרי הן אחד
 אלא שפבוד נקרא על שם מעלה ולב
 אתקרי על שם פעולת מטה. והיינו כבוד
 השם והיינו לב השמים. מאי ניהו (ישעיה ו')
 מלא כל הארץ פבודו אלא כל אותה ארץ
 שנבראת ביום ראשון שהוא למעלה כנגד
 ארץ ישראל מלאה מכבוד השם ומאי נניהו
 חכמים דכתיב (משלי א') פבוד חכמים ינחלו
 וכתיב (תזקאל א') ברוך פבוד יי ממקומו.

אמר רבי רחומאי, פבוד ולב
 הרי הם אחד, אלא שפבוד נקרא
 על שם מעלה, ולב נקרא על שם
 פעולת מטה, והיינו פבוד השם,
 והיינו לב השמים. מה הוא (ישעיה
 ו') מלא כל הארץ פבודו? אלא כל
 אותה ארץ שנבראת ביום
 ראשון, שהיא למעלה כנגד ארץ
 ישראל, מלאה מכבוד השם,
 ומה הם? חכמים, שפכתוב (משלי
 א') פבוד חכמים ינחלו, וכתוב
 (תזקאל א') ברוך פבוד ה' ממקומו.
 ומה היה הפבוד הזה? משל
 למה הדבר דומה? למלך
 שהיתה לו גבירה בחדרו שכל
 חיליו משתעשעין בה, והיו לה
 בנים, ובאים כל היום לראות פני
 המלך ומברכין אותו. אמרו לו:
 אנה אמנו? אמר להם: לא תוכלו
 לראותה עתה. אמרו: ברוכה
 תהא בכל מקום שהיא. ומה
 שכתוב ממקומו, מפלל שאין
 יודע את מקומו. משל לגבירה
 שבאה ממקום רחוק ולא ידעו
 מאין באה. עד שראו שהיא
 אשת חיל נאה והגונה בכל
 מעשיה, אמרו: זאת ודאי מן
 האור נלקחה, כי במעשיה
 האירה את העולם. שאלו אותה:
 מאין את? אמרה להם: ממקומי.
 אמרו: אם כן, גדולים אנשי
 מקומך, ברוכה תהיי ומברך
 מקומך.

וכי אין פבוד ה' אחד מצבאותיו
 לא גרע, למה מברכים אותו?
 אלא משל למה הדבר דומה?
 לאיש שהיה לו גן נאה, וחוץ לגן
 בקרוב ממנו חתיכת שדה, ואם
 השקה הגן בתחלת שקיותו -
 הלכו להם המים על כל הגן, אף
 אותה חתיכה של שדה שהיא
 אינה דבוקה, אף על פי שהכל
 אחד הוא, לפיכך פתח לה מקום והשקה אותה לבדה: ע"כ מההשמטות.

ומאי הוי כבוד זה. משל למה הדבר דומה
 למלך שהיה לו מטרוניתא בחדרו
 שכל חיליו משתעשעין בה והיו לה בנים
 ובאים כל היום לראות פני המלך ומברכין
 אותו אמרו לו אנה אמנו אמר להם לא תוכלו
 לראותה עתה. אמרו ברוכה תהא בכל מקום
 שהיא. ומאי דכתיב ממקומו מפלל דליכא
 דידע את מקומו משל למטרוניתא שבאה
 ממקום רחוק ולא ידעו מאין באה עד שראו
 שהיא אשת חיל נאה והגונה בכל מעשיה,
 אמרו זאת ודאי מן האור נלקחה כי במעשיה
 האירה את העולם. שאלו אותה מאין את
 אמרה להם ממקומי אמרו אם כן גדולים
 אנשי מקומך ברוכה תהיי ומברך מקומך.
 וכי אין פבוד יי אחד מצבאותיו לא גרע
 אמאי מברכין ליה. אלא משל למה הדבר
 דומה, לאיש שהיה לו גן נאה וחוץ לגן בקרוב
 ממנו חתיכת שדה. ואם השקה הגן בתחלת
 שקיותו הלכו להם המים על כל הגן. אף
 אותה חתיכה של שדה שהיא אינה דבוקה, אף
 על פי שהכל אחד הוא לפיכך פתח לה מקום
 והשקה לה לבדה.

(עד כאן מההשמטות)

אחד הוא, לפיכך פתח לה מקום והשקה אותה לבדה: ע"כ מההשמטות.